

Библиотека
Пипи

Наслов оригинала
Astrid Lindgren
Pippi Långstrump i Söderhavet

© Text: Astrid Lindgren 1948 /
The Astrid Lindgren Company
Prvo izdanje 1948, Raben & Sjogren, Švedska
© za srpski jezik ODISEJA
www.astridlindgren.se

Астрид Линдгрен

**Пипи Дуга Чарапа
у водама
Јужног мора**

Са шведског превела
Славица Милосављевић

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2020.

Пипи и даље живи у Вили Вилобрди

Мали, малецки град изгледао је веома уредно и пријатно с калдрмом, ниским кућицама и цветним лејама око њих. Свако ко би тамо дошао сигурно би помислио да је то миран и угодан град за живот. Али није било много знаменитости за разгледање. Само неколико ствари. Завичајни музеј и стара гробница. То је било све. Да, било је још нешто. Људи у малом граду су уредно и јасно поставили табле за оног ко је хтео да разгледа те знаменитости. На једној табли, великим словима са стрелицом испод писало је *За Завичајни музеј*. На другој је писало *За гробницу*.

Била је још једна табла. А на њој је писало:

Та табла је недавно постављена. У последње време дешавало се, наиме, прилично често да људи дођу и питају за пут до Виле Вилобрде, па, заправо, много чешће него што су питали за пут до Завичајног музеја и гробнице.

Једног лепог летњег дана неки господин довезао се својим аутомобилом у тај мали град. Живео је у много већем граду, и зато је умислио да је он много финији и важнији од људи у малом, малецком граду. Имао је и веома леп ауто, а и он је био баш прави господин са сјајним ципелама и дебелим златним прстеном. Тако да можда и није било чудно што је мислио да је баш фин и отмен.

Јако је стискао сирену у ауту док је возио улицама малог града, да би људи чули да долази.

Када је фини господин угледао табле нацерио се од ува до ува.

„За Завичајни музеј, хвала лепо”, рекао је самом себи. „Нећу баш толико да се забављам... „За гробницу”, прочитао је на другој табли. „Све боље од бољег”.

„Какве су сад ово глупости, побогу”, рекао је кад је угледао трећу таблу. „За Вилу Вилобрду... какво је то име!”

Мало је размислио. Па вила баш не може да буде знаменитост као Завичајни музеј или гробница. Табла мора да је

постављена из неког разлога, помислио је. На крају се сетио доброг објашњења. Вила је, наравно, била на продају. Табла је постављена да покаже пут онима који хоће да купе кућу. Фини господин је већ дуго размишљао о томе да набави кућу у неком малом граду где није тако бучно као у великом граду. Не би он тамо, наравно, стално живео, али с временом на време би долазио да се одмори. У малом граду би се уз то много боље видело да је изразито фин и отмен мушкарац. Одлучио је да сместа оде да погледа Вилу Вилобрду.

Требало је само да иде у смеру стрелице. Морао је да оде чак на сам крај малог града пре него што је нашао оно што је тражио. И ту – на вртној капији која само што се није распала – црвеном оловком било је урезано:

С друге стране капије био је запуштени врт са старим стаблима обраслим маховином, непокошеним травњацима и гомилом цвећа које је расло како хоће. У дну врта налазила се кућа, јој, и то каква кућа! Изгледало је као да ће се сваког часа срушити. Фини господин је буљио у кућу, и одједном је мало застењао. На веранди је стајао коњ. А фини господин

није навикао да на верандама стоје коњи. Зато је стењао.

На степеницама веранде, на јаком сунцу седело је троје деце. Девојчица која је седела у средини имала је пуно пега на лицу и две риђе кике које су штрчале у страну. Веома слатки девојчурак са светлим локнама и

плавом карираном хаћином и уредно очешљани дечак седели су поред ње. И на рамену црвенокосе девојчице седео је мајмун.

Фини господин је размишљао. Па вероватно је залутао? Не може ваљда неко да продаје кућу која само што се није срушила?

„Еј, децо”, викнуо је, „да ли је ова страћара заиста Вила Вилобрда?”

Девојчица у средини, она са риђом косом, умала је и пришла капији. Оно друго двоје полако је ишло за њом.

„Имаш ли ти уста”, рекао је фини господин пре него што је црвенокоса девојчица стигла до њега. „Да ли је ова шупа стварно Вила Вилобрда?”

„Чек, да размислим”, рекла је црвенокоса девојчица и замишљено намрштила чело. „Завичајни музеј – није! Гробница – није! Сетила сам се”, продерала се. „То јесте Вила Вилобрда.”

„Одговарај као нормалан свет”, рекао је фини господин и изашао из аута. Одлучио је да ипак мало боље погледа то место.

„Могао бих, наравно, да срушим страћару и направим нову”, промумлао је за себе.

„О да, хајде одмах да почнемо”, узвикнула је црвенокоса девојчица и жустро одвалила неколико дасака с бочне стране куће.

Фини господин је није слушао. Мала деца га уопште нису занимала и, осим тога, сада је имао друга посла. Иако је био запуштен, врт је, заправо, изгледао прилично примамљиво и пријатно на том сунцу. Ако би се саградила нова кућа и ошишали травњаци, средиле стазе и посадило право цвеће, ту би чак и веома фини господин могао да живи. Зато је фини господин одлучио да купи Вилу Вилобрду.

Осврнуо се око себе да смисли још нека побољшања. Старо дрвеће са маховином, наравно, мора да оде. Намргођено је гледао дебели квргави хрест који је савио гране изнад крова Виле Вилобрде.

„Њега ћу да посечем”, рекао је одлучно.

Слатка мала девојчица у карираној плавој хаљини је крикнула.

„Јој, Пипи, да ли си чула”, рекла је уплашено.

Црвенкоса девојчица безбрижно је вежбала жаблиски скок на стази у врту.

„Значи –стари трули храст ћу да посечем”, рекао је фини господин сам себи.

Девојчица у плавој карираној хаљини молећиво је испружила руке према њему.

„О, не, немојте то да радите”, рекла је. „То је... то је тако добро дрво за пењање. И шупље је, па можеш да седиш у њему.”

„Глупости”, рекао је фини господин. „Ваљда ти је јасно да се не пењем по дрвећу.”

Пришао је и уредно очешљани дечак. Деловао је забринуту.

„Али, на дрвету расте газирани сок”, рекао је молећиво. „И чоколада. Четвртком.”

„Слушајте, децо, мислим да сте предуго седели на сунцу”, рекао је фини господин. „Изгледа да вам се завртело у глави. Али ја немам никакве везе с тим. Ја ћу ово да купим. Можете ли да ми кажете где да нађем власника?”

Мала девојчица у плавој карираној хаљини је заплакала, а уредно очешљани дечак је притрчао црвенкосој девојчици која је и даље скакала као жаба.

„Пипи”, рекао је, „зар не чу-
јеш шта каже? Зашто нешто
не урадиш?”

„Како ништа не радим”, рекла
је црвенкоса девојчица. „Скачем
овде као луда, а ти ми кажеш да ни-
шта не радим. Скачи и ти, па ћеш да ви-
диш како је!”

Исправила се и пришла фином господину.

„Зовем се Пипи Дуга Чарапа”, рекла је. „А ово
су Томи и Аника.” Показала је на своје другаре. „Да
ли можемо некако да вам помогнемо? Да ли треба
да се руши нека кућа, или неко дрво да се посече,
или нешто друго да се промени? Само реците!”

„Не занима ме како се зовете”, рекао је фини го-
сподин. „Занима ме само како да нађем власника
ове куће. Хоћу да је купим.”

Црвенкоса девојчица, она која се звала Пипи Дуга
Чарапа, наставила је да скаче као жаба.

„Власник је тренутно мало заузет”, рекла је. Упор-
но је скакала док је говорила. „Невиђено је заузет”,
рекла је и скакала око финог господина. „Али се-
дите и сачекајте мало, па ће она сигурно доћи.”

„Она”, рекао је фини господин задовољно. „Она је
власница ове бедне куће? Још боље. Жене се не ра-
зумеју у посао. Надајмо се онда да ћу све купити
будзашто.”

„Надајмо се да ће тако да буде”, рекла је Пипи
Дуга Чарапа.

Пошто се чинило да није било другог места за седење, фини господин је опрезно сео на степенице. Мајмунче је узнемирено скакутало тамо-овамо по огради веранде. Томи и Аника, оно двоје слатке и уредно очешљане деце, стајали су мало даље и уплашено га гледали.

„Да ли станујете овде?” – питао је фини господин.

„Не”, рекао је Томи, „станујемо у суседној вили.”

„Али долазимо овде сваког дана да се играмо”, рекла је Аника стидљиво.

„Е, томе ће сада доћи крај”, рекао је фини господин. „Нећу да ми се нека балавурдија мота по врту. Балавци су нешто најгоре што знам.”

„Тако и ја мислим”, рекла је Пипи и направила паузу у скакању. „Све балавце би требало упуцати.”

„Како можеш то да кажеш”, рекао је Томи увређено.

„Па, заправо би све балавце требало упуцати”, рекла је Пипи. „Али то не иде. Онда никад неће одрасти и постати слатке чикице. А без њих се не може.”

Фини господин је гледао Пипину риђу косу и одлучио да се мало нашали док чека.

„Да ли знаш која је сличност између тебе и тек упаљене шибице”, питао је.

„Не”, рекла је Пипи. „Али увек сам се питала.”

Фини господин је доста јако повукао Пипи за кику.

„Па, видиш, обе горе на врху, ха-ха-ха!”

„Свашта ћу чути док ми уши не отпадну”, рекла је Пипи. „Како се тога раније нисам сетила!!!”

Фини господин је погледао, и онда је рекао:
„Слушај ти, чини ми се да си најружније дете које
сам икад видео.“

„Па”, рекла је Пипи, „ниси ни ти неки лепотан за
падање у несвест!”

Фини господин је деловао увређено, али ништа
није рекао. Пипи је неко време ћутала, накривила
је главу и гледала га.

„Е”, рекла је на крају. „Да ли знаш која је сличност
између тебе и мене?”

„Између тебе и мене?” – рекао је фини господин.
„Надам се да нема никаквих сличности између нас.”

„Па”, рекла је Пипи. „Обоје смо лајави. Осим мене.”
Чуло се како се Томи и Аника тихо кикоћу.

Фини господин се зацрвенео.

„Аха, значи безобразна си”, викао је. „Ма, сад ћу ја да те научим памети.”

Испружио је дебелу руку да дохвати Пипи, али је она у исти мах скочила у страну, и већ следећег тренутка посадила се на шупљи храст. Фини господин је запањено зинуо.

„Кад ћемо да почнемо с паметовањем”, питала је Пипи удобно се сместивши на једној грани.

„Имам ја времена напретек”, рекао је фини господин.

„Е, баш fino”, рекла је Пипи. „Јер размишљам да останем овде до средине новембра.”

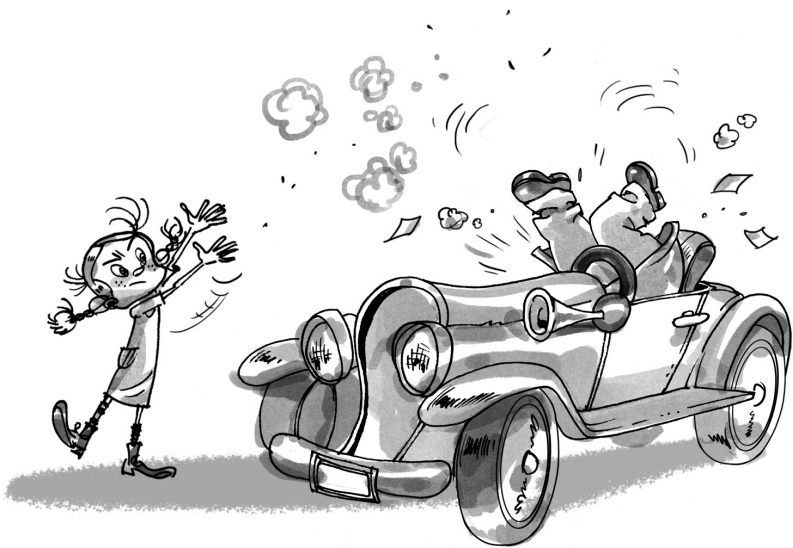
Томи и Аника су се смејали и тапшали. Али није то требало да раде. Сада се фини господин страшно наљутио, јер кад није могао да ухвати Пипи зграбио је Анику за врат и рекао:

„Па, онда ћу тебе да пребијем. Изгледа да и теби треба мало батина.”

Аника у животу није добила батине, и толико се препала да је испустила срцепарајући крик. Чуло се „туп” када је Пипи скочила са дрвета. У једном скоку се нашла код финог господина.

„Вала нећеш”, рекла је. „Боље да ја тебе клепим да се не бисмо побили.”

А онда је то и урадила. Шчепала је финог господина око дебелог струка и неколико пута га бацила увис. Онда га је на рукама дигнутим увис однела до његовог аутомобила и убацила га на задње седиште.

„Мислим да ћемо рушење куће оставити за неки други дан”, рекла је. „Знаш, једном недељно рушим кућу. Али никад петком. Јер морам да мислим и на њено чишћење. Зато обично петком усисавам, а суботом рушим кућу. Све у своје време.”

Фини господин је с тешком муком прешао за волан и у највећој брзини се одвезао одатле. Био је и уплашен и љут, и нервирало га је што није разговарао с власницом Виле Вилобрде. Страшно је желео да купи имање и отера ону грозну децу одатле.

Убрзо је срео полицајца из малог града. Зауставио је ауто и рекао:

„Да ли можете да ми помогнете да нађем даму која је власница Виле Вилобрде?”

„Са задовољством”, рекао је полицајац. Ускочио је у ауто и рекао:

„Возите у Вилу Вилобрду!”

„Не, није тамо”, рекао је фини господин.

„Јесте, сигурно је тамо”, рекао је полицајац.

Фини господин се осећао безбедно поред полицајца и возио је назад у Вилу Вилобрду, како је полицајац рекао. Јер стварно је желео да разговара са власницом виле.

„Ено даме која је власница Виле Вилобрде”, рекао је полицајац и показао према кући.

Фини господин је погледао куда му је полицајац показао. Ухватио се за чело и застењао. Јер на степеницама веранде стајала је црвенкоса девојчица, она ужасна Пипи Дуга Чарапа, и на испруженим рукама носила коња. Мајмун јој је седео на рамену.

„Томи и Аника”, викала је Пипи. „Хајде мало да јашемо коња пре него што дође следећи шпекелант.”

„Каже се шпекулант”, рекла је Аника.

„Да ли је оно... власница виле?” – питао је фини господин слабим гласом. „Па, то је само мала девојчица?”

„Да”, рекао је полицајац. „То је само мала девојчица. Најјача девојчица на свету. Потпуно сама живи тамо.”

Коњ са троје деце на леђима догалопирао је до капије. Пипи је с висине гледала финог господина и рекла:

„Слушај, баш је било забавно, када смо малочас решавали загонетке. Е, знам још једну. Да ли можеш да ми кажеш која је разлика између мог коња и мог мајмуна?”

Фини господин, у ствари, уопште више није био расположен за загонетке, али стекао је толико поштовање према Пипи да се није усудио да не одговори.

„Каква је разлика између твог коња и твог мајмуна – не, стварно не знам.”

„Да, прилично је тешко”, рекла је Пипи. „Али мало ћу да ти помогнем. Ако их случајно видиш заједно испод дрвета, а онда један крене да се пење на дрво, то није коњ.”

Фини господин је стиснуо гас до даске и великом брзином отишао одатле. Никада, никада се више није вратио у мали град.

